

det jo kun København, som ogsaa paa dette Punkt er privilegeret, saa længe det varer, idet man her har en fast Skatteprocent, som baade er den kommunale faste Skatteprocent og tillige Maksimum for, hvad der kan paalignes de enkelte Skatteydere. Der er København atter den eneste, som kan sige, at den har bevaret disse Fordele — saa længe det varer. Derimod har hele det øvrige Land, Købstæderne og Landdistrikterne, ikke nogen Fordel, og jeg vilde nok ønske, at man, inden Sagen kom til endelig Behandling her, kunde komme til et nærmere Eftersyn af Bestemmelserne. Selv om det kun var Redaktionsændringer, var det dog en lille Fordel at faa dem; men langt hellere vilde dog jeg se Realiteter, noget, som virkelig betyder noget som Betyggelse for Mindretallene mod i alt for høj Grad at blive overløbne og flaaede af Flertallet.

Der er her faldet et Par korte Udtalelser fra Mindretallenes Ordførere, som i og for sig ikke vedkomme selve den foreliggende Sag. Det lød fra det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal), tror jeg, det var, som en Opfordring til at tage Hensyn til at berede Jordbunden for, at andre gode Forslag kunde komme frem, og det lød ogsaa senere fra en anden af Ordførerne saaledes — jeg tror nok, det var Ordene; jeg skrev det i alt Fald hurtigt op —: for at bane Vejen for, at andre store Reforme kunde komme frem, at Vejen ikke skulde spærres for dem. Hvad disse to Ytringer sigtede til, ligger jo meget nær for. Jeg vilde blot ønske, at de, der have ment det rigtigt at bringe saadanne Hensyn frem under Forhandlingen om en Sag, som disse Hensyn aldeles ikke vedkomme, ogsaa maatte være i Stand til at give os andre noget sundere, rigtigere og klarere Blik for, hvad der egentlig kan ventes med Hensyn til disse andre store Reforme. Hvis de, der have brugt disse Hensyninger, kunde være i Stand til at paavise, at det er ikke blot en Reform, der er Tale om paa dette Omraade — det vide vi alle sammen —, men at Forslaget vil komme til at se saaledes og saaledes ud, vilde jeg sige, at der dog var nogen Grund til at henvise Folk ved Afgørelsen af denne Sag til ogsaa at tage Hensyn til de andre Sager. Men naar det staa ganske „blaat“ hen, som det staa for det store Publikum — om de Herrer, der have brugt disse Udtalelser, ere i Stand til at oplyse noget derom, ved jeg ikke —, saa længe det staa fuldstændig hen i det

uviste, hvad der kan ventes forelagt til Behandling, hvad man kan vente at faa afgjort, forekommer det mig nok, at en saadan Henviisning hellere maatte have været sparet. Skulde man imidlertid, hvad jeg slet ikke venter, anse det for rigtigt at tage denne Hjælp med til Gennemførelse af Sagen, vilde jeg overmaade meget anbefale, at der, inden Sagen kommer til sin endelige Behandling, skaffes saadanne Oplysninger til Veje, som kunde bestyrke eller nogenlunde berettigede til at tage disse Hensyn her ved denne Sags Afgørelse.

Da jeg før maaske var noget trætende med min Omtale af Amsraadene, under jeg mig næsten ved at føje endnu en lille Bemærkning til om, hvorfor det er af Betydning, at Amsraadene ere stærke og uafhængige, altsaa ikke uafhængige til alle Sider, men dog ikke aldeles afhængige af Modestrømninger. Det maa jo erindres, at blandt det, som foreligger for Amsraadene, er ogsaa det at stadfæste Vedtægter for Kommunerne om, hvor meget af hele Skatten der skal lægges som Grundskat, og hvor meget som personlig Skat. Det er et af Emnerne, og det kunde jo vel tænkes, at det ny Herredømme i Kommunerne, saaledes som jeg venter, det vil komme til at se ud — ikke straks; Gud bevares, der vil gaa nogen Tid hen —, kunde medføre Ønsket om i Stedet for, som det tidligere har været Tendensen, at formidske Grundskattens Kvotadel og forøge den Kvotadel, der skal udredes i personlig Skat, at vende det om og søge — og det har man jo Lov til — at lægge en større Kvotadel paa Hartkorn og Ejendomsskyld og en mindre som kommunal Indkomsskat. Jeg venter ikke, at disse mine Bemærkninger skulle have videregaaende Følger end dog muligvis at vække en Interesse for en Revision af Lovforslaget eller Lovforslagene — kunde man vel sige —, inden de komme til en endelig Afgørelse ved 3die Behandling.

Formanden: 2den Landstingsmand for 10de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Frijs: Jeg skal efter Formandens Opfordring fatte mig ganske kort. Der er 3 Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler (Estrup) har rettet til mig. Det var for det første Spørgsmaalet om, hvorfor man var gaaet fra den oprindelige Klasseinddeling, dernæst Spørgsmaalet om Amsraadene og endelig Spørgsmaalet om de